

GILES KRISTIAN

hAVRAN

ODINOVI VLCI

hAVRAN

ODINOVÍ VLCI

GILES KRISTIAN
havrak
ODINOVÍ VLCI

Přeložil Jiří Beneš

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 Giles Kristian

All rights reserved.

Z anglického originálu *Odin's Wolves. The Third Raven adventure.*

(First Published by Bantam Press, Great Britain, 2011)

přeložil © 2013 Jiří Beneš

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807416105

Odinovy vlky věnuji své sestře Jackii,
která byla vždy zlatým vláknem
v tkanině mého života.

ANGLIE

*Atlantský
oceán*

ŘÍŠE CÍSAŘE
CHARLEMAGNE

KRÁLOVSTVÍ
ASTURIE

Camargue

Lyngvi

Ligurské

K

Baleárské
moře

Sar

CÓRDOBSKÝ
EMIRÁT

Baleáry

Yebisah

Gerdin prs

Herkulovy
sloupy

0

MÍLE

4

CESTA VĚCÍ SMĚŘENÍ DO MIKLAGARDU STŘEDOZEMÍ NA POČÁTKU 9. STOLETÍ

SEZNAM POSTAV

NOROVÉ

Osric (Havran)

Sigurd Šťastný, jarl

Olaf řečený Strýc, kapitán lodi *Serpent*

Knut, kormidelník lodi *Serpent*

Bragi, kapitán lodi *Fjord-Elk*

Kjar, kormidelník lodi *Fjord-Elk*

Asgot, *godi*

Svein

Floki

Bjarni

Bram

Bothvar

Arnvid

Aslak

Gunnar

Halfdan

Halldor, Flokiho bratranec

Hastein

Hedin

Ingolf

Kalf

Kveldulf

Orm

Osk

Osten
Ulf
Yrsa

WESSEXŠTÍ

Penda
Baldred
Gytha
Ulfbert
Wiglaf
Cynethryth
otec Egfrith

DÁNOVÉ

Rolf
Agnar
Arngrim
Beiner
Boe
Bork
Byrnjolf
Egill Ketilsson (Burlufótr)
Geitir
Gorm
Kolfinn
Ogn
Ottar
Skap
Tufi
Yngvar

MODROČERNÍ

Amina
Völund

ŘEKOVÉ

Nikeforos, byzantský císař
Staurakios, jeho syn a spoluvládce
Bardanes Tourkos, generál
Arsaber
Karbeas
Theofilos

BOHOVÉ

Odin, Otec veškerenstva – bůh bojovníků, války, moudrosti a poezie
Frigg, Odinova žena
Thor, Odinuův syn – hromovládce a bojovník s obry
Baldr, Odinuův syn – krasavec a bůh dobra a míru
Týr, bůh války a cti
Loki, bůh sváru a lsti
Rán, matka vln
Njord, bůh moře a ochránce mořeplavců
Frey, bůh, patron plodnosti, míru a prosperity
Freya, bohyně plodnosti, lásky a smyslné slasti
Hel, bohyně podsvětí, kde vládne mrtvým, kteří zemřeli na nemoc nebo stářím
Völund, bůh kovářské výhně
Eir, bohyně léčitelka a pomocnice Frigg
Heimdall, strážce bohů
Bílý Kristus neboli Hvitakrist, jméno nového boha používané v té době v severských zemích křesťanskými misionáři

MYTOLOGIE

Ásové, mladší skupina bohů v severské mytologii

Midgard, svět lidí

Asgard, sídlo bohů

Valhalla, Odinova síň mrtvých bojovníků

Yggdrasil, strom světa

Bifröst, duhový most, který spojuje Midgard a Asgard, světy bohů a lidí

Ragnarök, konec světa, poslední bitva mocností dobra a zla

valkýry, Odinovy služebnice smrti

norny, tři sudičky, které určují osudy lidí

Fenrir, obrovský vlk

Jormungand, had, který obtáčí svět lidí Midgard

Hugin (Myšlenka), jeden ze dvou Odinových havranů

Munin (Paměť), jeden ze dvou Odinových havranů

Mjöllnir, kouzelné Thorovo kladivo

Fimbulvetr, tři po sobě následující kruté zimy; předzvěst Ragnaröku

Fáfnir, drak, který hlídá bájný poklad

Gleipnir, magický řetěz, jímž byl spoután vlk Fenrir

Garm, pekelný pes střežící vchod do Helheimu

Sköll, vlk, který každý den pronásleduje vůz bohyně slunce Sol

Gerd, krásná obryně

svartálfari, černí skřítki žijící v podzemní říši Svartálfheimu

Gymir, obr v norské mytologii

Sæhrimnir, kanec, jehož maso každý den pečou a pojídají ve Valhalle

ulfhédnaři, diví bojovníci, kteří bojují ve vlčí kůži

Mani, bůh měsíce a bratr bohyně slunce Sol

Jötunheim, země obývaná ledovými a skalními obry

Je zlé dívat se
na prázdné lavice u vesel
a jižní oblohu doruda zbarvenou
horkou krví mužů.
Je to zlé, i když hrdiny meče
odnesly valkýry do Valhally.
A přesto jejich bojová píseň zní
dnes stejně jako tenkrát...

Havranova sága

PROLOG

TAK JSTE TADY ZAS A ZDÁ SE, že vidím i pár nových tváří. Plahočili jste se sněhem, abyste si poslechli vzpomínky starého muže, neboť žádný z vás se nikdy nezmohl na něco, co by za vzpomínání stálo. Žijete jako kozy nebo koně a už teď se třesete u svých krbů strachem, zatímco venku fičí mrazivý blizzard. Začal Fimbulvetr, dejte na mě. Tohle je první ze tří krutých zim, po kterých přijde konec našich dnů a zánik bohů. A přesto jste tady, přesto jste se sešli v téhle staré síni, v níž pořád odněkud táhne. Zmáčeli jste si boty, škubete si z vousů hrudky ledu a mnete si ruce jako nenasytní řečtí obchodníci, protože dychtíte po příběhu. Chcete slyšet o tom, jak teče krev, nesnažte se to popřít. Přišli jste si poslechnout o bojích a o smrti, neboť jste přesvědčeni, že v tom je podstata slávy. Myslím, že je to moje chyba, protože i když se vysmívám skaldům a jejich výmyslům, přesto jsem vplétal do svého vyprávění příliš mnoho zlatých nití a ne dost syrové pravdy. A pravda, to je člověk, jemuž hnisají rány, páchne a je plný odporného hnisu. A stejně tak je pravda, když se díváte na svého druhá od vesel, jak se snaží nacpat si zpátky do rozseknutého břicha střeva. Možná jsem měl mluvit víc o těchhle věcech, abyste okusili, jak chutná pravda. Míň medu do ovesné kaše.

Přesto pořád říkám, že jestli přijde na jaře jarl hledat muže ke svým veslům, zvedněte zadky, vy mladíci, kterým sotva začal rašit vous, a jděte na přístavní hráz. Nafoukněte hrud' a napněte svaly na svých nezjizvených pažích. Mládenci, jako jste vy, by neměli nosit šlichtu prasatům a chodit celý den za pluhem. Na to je škoda síly mladých paží, dychtivých vzít pořádně za veslo. Sbalte si svou cestovní truhlici, polibte něžně matku a řekněte otci, že jim přivezete dost stříbra na to, aby se už nikdy nemuseli hrbit jako otroci. Vydejte se na velrybí cestu a poznejte svět.

Staňte na přídi a nechte si stříkat do tváří slanou vodní tříšť. Věřte mi, že je to to nejlepší, co kdy může pravý muž zažít.

A taky se naučíte bojovat. Muž, který má strach z jiných mužů, protože se neumí bránit, není nic. Bohové milují odvážné, i když vás neuchrání před hroznou smrtí, jestli je to váš osud. A věřte mi, že jsem žil dost dlouho na to, abych o lidských osudech něco věděl. Osud je jako hromada klád navršených jedna na druhou vedle domu. Na jejím spodku je vrstva, kterou tam někdo naskládal a nechal vysychat už před léty. Tyhle kmeny nevytáhnete, aniž byste si neskřípli prsty nebo nezpůsobili, že se celá hromada zhroutlí a zavalí vás. Ale také nemůžete přenést celou hromadu na jiné místo. Jestliže žijete tak, že vám hrdinské příběhy nic neříkají, zůstanete těmi posledními vzadu a jednou shledáte, že vám váš osud příliš zbytněl a ztěžkl, abyste s ním pohnuli. Zřejmě vás pak čeká smrt na slavníku či po pádu z útesu, nebo se budete muset dívat, jak vaše tělo rozežírá ohavná nemoc. Ale pokud jste muži, kteří za sebou chtějí nechat zářící stopu, až budou přecházet po duhovém mostu, dokážete hrdinskými skutky nebo činy, jež vyžadují odvalu, odstranit novější vrstvy vašeho osudu a vzepřít se nornám, těm čubkám, které s takovou oblibou sprádají běh života mužů k špatnému konci. Někdy jsou však lidské osudy příliš propletené jeden s druhým a pak je těžké jimi pohnout, takže jediné, co vám zbývá, je ze všech sil bojovat, když se za vámi plíží smrt.

Já jsem svou hromadu klád přemístil víckrát, než bych si dokázal vzpomenout. Po celý život jsem páral vlákno svého osudu a nevidím důvod, proč bych s tím měl přestat právě teď. Proto, jak všichni víte, staré panty mé cestovní truhlice zaskřípaly jako chycená myš. Poslal jsem několik vašich synů do světa a také pět svých otroků, kteří mi ostatně nebyli k ničemu a raději se mi sami klidili z cesty. Nežil jsem tak dlouho a nepřežil tolik bojů, abych si mohl dovolit zemřít ve spánku. Na to mám příliš mnoho přátel a druhů od vesel, kteří na mě čekají v hodovní síni Otce veškerenstva, i když se někdy bojím, že mě po tak dlouhé době s mými bílými vlasy a ochablým tělem nepoznají. Celé roky jsem živil plamen naděje, že někteří z mých nepřátel stále žijí. Bohové, ale že jsem jich měl!

Jistě tam venku ještě je pár těch, kterým jsem zůstal dlužen cenu za krev. Tak často jsem tohle šeptal do tmy. A vaši synové si zaslouží tu spoustu

stříbra, jež na ně čeká. A získají ho ještě víc, když budou do uší těch synů děvek plivat mé výzvy k boji.

Po vesnici se teď šíří řeči – poletují tu jako můry –, že jeden z nich přichází, a možná je jich víc. Jsou to tvrdí muži, kteří vědí, že když mě zabijí, nafoukne to jejich pověst jako hnilobné plyny nafukují břicho mrtvoly. A já za to děkuju starému Jednookému, protože je to on, kdo nadouvá plíce mužů a vhání do jejich hrudí nepotlačitelnou touhu po slávě. „Přicházejí pro Havrana,“ šeptají muži do svých rohů s medovinou a oči jim těkají.

Dobrá, nechme je tedy, ať přijdou.

PRVNÍ KAPITOLA

BYLO NÁS JEDNASEDMDESÁT BOJOVNÍKŮ, nejpodivnější posádka, s jakou jsem se kdy plavil velrybí cestou. Norové, Dánové a Angličané, muži, kteří by za jiných okolností stáli ve štítové hradbě proti sobě, teď sdíleli společně palubu pod hvězdnatou oblohou a spolu také zabírali za vesla z borového dřeva tak, aby tepala vodu jako orlí křídla, a příd' naší lodi se prodírala vpřed mořskými vlnami. Dokonce jsme s sebou měli i mnicha a ženu, i když mnich je na vikinské válečné lodi stejně užitečný jako díra ve štítu. Přesto musím říct, že otec Egfrith byl dobrý muž navzdory svým pošetilým nadějím, že z našich černých duší vypudí všechny staré bohy. A pokud jde o ženu, byla to Cynethryth, krásná Cynethryth, a tím je řečeno vše.

Po sedm týdnů nás had Jormungand na přídi vedl podél franckého pobřeží do neznáma a pak, po dlouhé plavbě na jih, jsme zamířili Temným mořem na západ podél pobřeží s množstvím holých rozeklaných skalisek, za nímž se k obloze vypínaly hory poseté balvany. Pusté skalnaté pobřeží občas střídaly kamenité pláže, z nichž většina byla sevřená mezi strmými útesy, o něž se tříštily zpěněné příbojové vlny, takže jsme jen zřídka přiráželi ke břehu v obavě, že bychom mohli lodě o nějaké skryté skalisko rozbít.

Teď jsme však opět pluli na jih. Na pravoboku se táhla k západu, až kam oko dohlédlo, temná hladina moře a nikdo z nás netušil, jaká pevnina, a zda vůbec nějaká tím směrem leží. My jsme se však drželi tak blízko pobřeží, jak jen jsme se odvážili, neboť jsme téměř zázrakem unikli pomstě francké říše a byli jsme rádi, že jsme vyvázli se zdravou kůží a v žilách nám koluje krev. V brázdě naší lodi nás následovala další tři plavidla: Sigurdův druhý drakar *Fjord-Elk* a za ním dvě lodě Dánů, štíhlé a rychlé snekkary, pojmenované *Wave-Steed* a *Sea-Arrow*. Unikli jsme

Frankům a jisté smrti, ale pouze za cenu toho, že jsme přišli o všechno stříbro, které se třpytilo tak, že nám zřejmě i bohové v Asgardu záviděli. Asi proto se rozhodli, že si s námi zle pohrají. Aspoň jsem však poznal, že bohové jsou krutí a nevypočitatelní, neboť povzbuzují muže k činům hodným písní skaldů, a pak je kopnou do zadku. Možná nás vůbec nemají v lásce, ale pouze sledují vlákna osudů našich malých životů a občas je přeruší nebo podivně zapletou, aby nám pomohli dostat se do jejich světa velké věčnosti. Ano, je možné, že nás bohové nemilují, ale zato milují chaos. A kde je chaos, tam jsou bojovníci, meče, kopí a štíty, krev, bolest a smrt.

Nyní jsme tedy pluli na jih k Miklagardu, Velkému městu. Neboť i když jsme přišli o bohatství, které se rovnalo bájnému pokladu draka Fáfnira, pořád jsme byli bojovníci. A protože jsme toužili získat ještě větší bohatství, než o jaké jsme přišli, vydali jsme se vstříc pověstem, že v Miklagardu jsou domy ze zlata. Viděl jsem v očích mužů dychtivost, která se odrážela v lesku přileb, puklic štítů a hlavíc seker. Vybojovat kořist znamená získat slávu, a ta je základem písní skladů, jimž lidé na severu tak dychtivě naslouchají, když sedí kolem ohniště, zatímco do dveří síně šlehá studený vítr. Sláva je jediná hodnota, kterou nelze ukrást ani ji spálit.

A my jsme chtěli získat slávu v Miklagardu.

„Je to marný,“ řekl Penda a zavrtěl hlavou. Měli jsme vytaženou plachtu, kterou nadouval příznivý vítr, ale protože s sebou nesl chlad a my jsme neveslovali, většina z nás si přehodila přes ramena kožešiny. „Musí to bolet jako samotnej pekelný oheň,“ zamumlal wessexský bojovník.

„Takže není naděje?“ zeptal jsem se, i když jsem si na to mohl odpovědět sám. Přesto jsem tu otázku vyslovil.

„Byla by, kdyby se rána znovu otevřela a včas se vyčistil hnis,“ řekl Penda. „Jenže takhle...“ Znovu pokrčil rameny. „Chudák. Já mu hádám tak pár dní. A ještě pro něj budou zatraceně těžký.“

Halldor stál na přídi *Serpenta* a díval se kamsi do dálky. Zřejmě se nechtěl obrátit k nám, protože se styděl. Francké kopí mu rozřálo tvář, a i když mu ji godi Asgot sešil, rána začala hnisat, takže teď Halldorova tvář vypadala jako měch plný zkaženého mléka a pravé oko mu nebylo skoro vidět. Přes hrubé stehy, které hrozily, že každou chvíli prasknou, mu z rány vytékal páchnoucí žlutý hnis a mně se ani nechtělo představit si, jakou bolest chudák Halldor zakouší. Už předchozí den jsem si všiml,

že napnutá zanícená kůže na jeho tváři má nazelenalý nádech, a dnes nám všem došlo, že Halldor to má spočítané.

„Kdyby se to stalo mně, už bych dál nečekal,“ řekl Penda. Vytáhl z pochvy nůž a zkusil palcem ostří. „Kousek provazu a kámen se vždycky najde,“ ukázal nožem na zátěžové balvány *Serpenta*.

„A pak by ses třásl v říši Hel až do Ragnaroku, co?“ nadhodil jsem. „Ne, Nor si nikdy nevybere smrt ve vodě.“ Sám jsem se zachvěl při tom pomyšlení. Ten, kdo se utopí, se nikdy neshledá se svými druhy ve Valhalle a je odsouzený k tomu, aby poznal jen mrazivý chlad a ztuhlé černé mrtvoly těch, co zemřeli věkem nebo na nějakou nemoc. Nemluvě o tom, že na něj bude u vchodu do říše mrtvých čekat obrovský pes Garm, který má ve zvyku ohlodávat promrzlé kosti těchto nešťastníků, aby se dostal na morek. „Udělá to Floki, až přijde čas,“ dodal jsem. Nápor větru chrstl na palubu studenou spršku slané vody, která zasáhla závětrnou stranu plachty, až ostře plácla.

„Lepší, když to udělá dřív než pozděj,“ zabručel Penda a spokojený s ostřím zasunul nůž zpátky do pochvy. Na moři musí být člověk opatrný, aby čepel z nudy neostřil pořád dokola a příliš ji neztenčil.

„Myslím, že si dává dohromady vzpomínky, aby si je mohl vzít s sebou,“ řekl jsem a zhluboka jsem se nadechl chladného mořského vzduchu s pachem smoly, kterou byly slepené zkroucené koňské žíně, jimiž se utěšňovaly spáry mezi plaňkami obšívky. „Ať už odejde kamkoliv, bude chtít vzpomínat, jaký to bylo, když se plavil velrybí cestou,“ dodal jsem a dál jsem sledoval, jak si Halldor natírá napuchlou tvář medem, aby si aspoň trochu ulevil od bolesti.

„Už jsi skončil s tím svým hlubokomyslným mudrováním, chlapče?“ zabručel Bram. Došel k okraji paluby, stáhl si kalhoty a začal přes okraj lodi močit. „Já bych chtěl vědět, jak mi hodláš zaplatit, co mi dlužíš, ty kozí synu,“ zavolal na mě přes rameno. „A to nejsem sám.“

Unaveně jsem povzdechl. Bylo mi jasné, že tohle se mi bude vracet ještě hodně dlouho jako vlny odražené od pobřeží. Protože to byl můj nápad nechat naše stříbro odplout na malých vorech, abychom na ně zlákali Franky, kteří nás po řece pronásledovali. To se mi také skutečně povedlo, jinak by s námi byl konec, neboť Franků bylo pětkrát víc než nás a my jsme byli veslováním vyčerpaní jako Norové v klášteře jeptišek.

„Naopak ty dlužíš mně za to, že jsem ti zachránil tvou chlupatou kůži, Brame,“ odpověděl jsem. „Nebýt mě, už by byla nejspíš přibitá na dveřích nějakýho Franka.“

„Pcha,“ mávl rukou, jako by zaháněl komáry. „To by těch pitomých Franků muselo být víc, aby mě vyřídili, chlapče.“ Pak ukázal hlavou směrem k Halldorovi a zamyšleně si potáhl za vous. „Kdyby držel štít nahoře... nebo hlavu dole, nemusel by si balit truhlici na temnou cestu.“ Skončil s močením, natáhl si kalhoty a ukázal na mě prstem. „Ne, Havrane, ty dlužíš mně. Víš dobře, že nemám rád, když se ženu přes půl světa za stříbrem, a pak mám truhlici prázdnou.“ Všiml jsem si, že se Penda zazubil. Přece jen se mu už podařilo něco z norštiny pochytit a nebudu mu tedy muset všechno překládat.

„A k čemu vlastně to stříbro potřebuješ, Brame?“ zeptal jsem se. „Pít se nedá, tak co s ním? A že bych kolem viděl nějakou krčmu, kde by se dalo utratit, to taky ne.“ Poškrábal jsem se na bradě a svažtil jsem čelo. „Začínám uvažovat, jestli vůbec celou tu cestu do Miklagardu vydržíš. Vidím, že už teď jsi starší než hvězdy, a Velký město je pořád daleko.“ Pár mužů se tomu zasmálo, ale Bram na mě vrhl zuřivý pohled, jako by mě chtěl uškrtit.

„Dej si pozor na jazyk, štěně, nebo ti ho ušmiknu,“ zavrčel vztekle a sáhl si na pochvu s nožem u pasu. „Říkáš, že jsem starší než hvězdy, drzej parchante? Hej, Sveine, slyšels to?“

„Mám dojem, že na to Havran kápl,“ ozval se Svein a změřil si Brama zkoumavým pohledem. „Poslední dny opravdu vypadáš, jako bys zestárnul o sto let.“

„Kašlu na tebe, synu trollice,“ odsekl Bram a Svein se jen zazubil. „A pokud jde o tebe, štěně,“ obrátil se Bram znovu ke mně, „budeš rád, když se dožiješ příštího léta, jestli se nenaučíš uctět k lepším bojovníkům, než jsi ty. A na to stříbro, který nám dlužíš, nezapomínej, Havrane,“ dodal a výhrůžně zvedl bradu, až se mu na ní ve větru zježil vous. „Nikdo není rád, když přijde o to, co si vybojoval.“ Na to dokonce i Svein souhlasně přikývl.

Znovu jsem jen povzdechl.

Ale za chvíli jsme si už dělali legraci z Yrsy kvůli velkému zarudlému nežitu, který mu vykvetl na nose. A po Yrsovi přišel na řadu wessexský bojovník Baldred, protože ho přepadla běhavka tak rychle, že si dřepł na nejbližší džber, čistě náhodou jeden z těch, v nichž jsme měli vodu na pití.

Dobírali jsme si jeden druhého, protože v nás vřel neklid. I já jsem se plavil po moři dost dlouho na to, abych poznal, že ve vzduchu visí bouře. A tahle se blížila k nám a už po nás natahovala své spáry. První její pozdrav jsem zpozoroval v pruzích temné zčeřené vody, jež se výrazně odlišovaly od pruhů světla modrých v místech, kde spolu proudy a vítr bojovaly o to, kterým směrem by se měly valit vlny. Po chvíli vítr ještě zesílil a stříkal do výšky pěnu z vrcholků vln. A když se napínací lano rozkývalo a tlouklo do plachty, začali jsme mluvit jeden přes druhého ve snaze předstírat, že to není nic víc, než že se zvedl vánek, který za chvíli ustane, i když jsme všichni věděli, že pravda je jiná a máme z ní strach. Myslím, že jediným mužem na palubě, který ten strach neměl, byl Hall-dor, neboť cítil, že už teď je mrtvý muž. Na druhou stranu ani on jistě nechtěl skončit jako utopenec.

A pak se ozvalo Ulfbertovo zaklení, protože mu prudký poryv větru strhl z hlavy čepici z medvědí kožešiny a jemu nezbylo, než se jen vztekle dívat, jak kus od lodi zmizela mezi zčeřenými hřebínky vln.

„Co myslíš, Strýci?“ zavolal Sigurd ze zádi, kde stál vedle Knuta u kormidlové páky. Olaf poručil Oskovi a Hedinovi, aby zkontrolovali, jestli máme dobře připoutaný náklad, a oba teď spolu s Bothvarem stahovali ráhno a připravovali skasání plachty.

„To pobřeží se mi moc nezdá,“ odpověděl Olaf, aniž zvedl hlavu od lana. „Myslím, že tyhle vody pohlcují muže i lodě od doby, co se Otec veškerenstva začal chlubit vousem. A taky si myslím, že můj dědeček měl pravdu, když říkal, že je lepší skasat plachtu radši dřív než pozdě.“

Sigurd přikývl a dál sledoval mrak temný jako dobře vybarvená modřina, který narůstal na severovýchodě a blížil se k nám takovou rychlostí, že mi z toho naskakovala husí kůže. Představil jsem si, že se to na nás valí hněv franckého císaře, aby nás ztrestal. „Jenže když zůstaneme na moři, Strýci, bude si s námi Rán dělat, co se jí zachce,“ odpověděl Sigurd.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Olaf stále s pohledem upřeným na ráhno, které právě stáhl o výšku muže z vrcholu stěžně. „A zdá se, že nemá zrovna nejlepší náladu.“

Sigurd něco řekl Knutovi, ten si volnou rukou protáhl dlouhý vous, jako by přemýšlel, a pak něco odpověděl. Sigurd přikývl. Zřejmě se rozhodl. „Zamíříme k pobřeží a podíváme se, kde by se dalo přirazit!“ zavolal na

Strýce. Olaf souhlasil. Sigurd dal znamení Ostenovi, který vytáhl roh zastřčený za pasem a třikrát do něj krátce zadul. Byl to signál pro ostatní lodě, že se chystáme zamířit k pobřeží. Viděl jsem, že posádky *Fjord-Elka*, *Wave-Stead*a a *Sea-Arrow*a hned nato zahájily přípravy. Na všech třech plavidlech se na přídi objevili muži s provazci k měření hloubky a další se nakláněli přes okraj lodi a pohledy zkoumali, jestli nejsou v blízkosti zrádná skaliska nebo písčité mělčiny. Jeden z Dánů na *Sea-Arrowu* dokonce vylezl na stěžeň a rozkýval ho, aby lépe viděl, co je pod hladinou. Na tak vzedmutém moři to bylo skutečné hrdinství.

Knut, jenž zápolil s kormidlovou pákou, zavolal na Olafa a ten zase houkl na muže, kteří se potýkali s plachtou. V tu chvíli jsem byl rád, že můj život je v jejich rukou. Věděl jsem, že je jen málo těch, co by se jim vyrovnali v ovládání lodi na moři. Kormidelník obrátil Jormunganda na předovém zobci proti dmoucím se vlnám, které před naší lodí zatím snadno rozrážela. Bylo však jasné, že tohle je pouhá ochutnávka toho, co teprve přijde, a tak jsem se instinktivně dotkl Odinoва amuletu pověšeného na krku. Starý Asgot něco štrachal pod kůžemi, kterými jsme měli zakrytý náklad, a po chvíli se vynořil s nádherným rohem na pití, ozdobeným stříbrnými pásky. Byl to Sigurdův roh a zřejmě proto jarl zkrivil tvář, když godi hodil roh do vody a nabídl ho tak Njordovi. Ale i Sigurd věděl, že je moudré dát bohům něco cenného, a tak vytáhl ze své truhlice ještě hrst stříbrných mincí a rozhodil je do vzdouvajících se temných vod, aby se nad námi matka vln Rán smilovala a nesnažila se kvůli těm několika lesklým cetkám v našich truhlicích stáhnout do své chladné říše nás všechny.

A pak se zdálo, jako bychom narazili do neviditelné zdi. *Serpent* se prudce naklonil a plachta chytila nápor bočního větru, takže ji Ulf a Arnvid neudrželi a spodní lem divoce zaplácal. Na okamžik to dokonce vypadalo, že se celá plachta namotá na stěžeň, ale Olaf, Bothvar a několik dalších mužů dokázalo její tlustý lem chytit, pověsit se na ni a pak ji znovu upevnit. Podíval jsem se směrem k pobřeží a do tváře mi šlehl déšť. To bylo zlé. Znamenalo to, že se vítr změnil a útočí teď proti nám.

„Kriste na kříži, to nevypadá dobře,“ zamumlal Ulfbert při pohledu na napjaté úpony, které vrzaly, jak se snažily udržet stěžeň. *Serpent* byl postaven tak, aby spíš na moře útočil, než se mu bránil. Byla to skvělá loď, taková, jaké se vždy stavěly, ale teď se i ona otřásala do posledního

trámce pod nárazy mocných vln, zmítaná proudy a větrem, který jako by se snažil překroutit její plachtu a strhnout stěžeň. „Odkud se ta děvka přihnala?“ zeptal se Ulfbert a těkal vystrašenýma očima z jednoho Nora na druhého. Jeho přítel Gytha vyléval spolu s otcem Egfrithem vodu ze dna lodi, ale zdálo se, že v tom boji prohrávají, protože na palubu stříkaly další a další vydatné spršky.

„Nebojte se, dostaneme se na břeh dřív, než nás to potopí,“ řekl jsem, i když jsem tomu moc nevěřil. Ostatně teď už pobřeží nebylo vidět, protože zmizelo za šedou clonou deště, který mě šlehal do očí, když jsem se tím směrem podíval. Ulfbert vytáhl zpod haleny dřevěný křížek a políbil ho a tentokrát jsem proti tomu nic neměl, neboť jsem si řekl, že neuškodí, když bude jeho bůh na naší straně pro případ, že by naši bohové leželi opilí po dalším z mnoha hodování v Asgardu a naše prosby a žalostné skřípění trámů *Serpenta* by k jejich uším nedolehly. Ulfbert to zřejmě poznal, protože se dopotácel ke mně, chytil se obrubnice a nabídl mi, abych jeho křížek políbil taky.

„Jeden polibek mladému statečnému pohanovi, jako seš ty, neublíží,“ řekl.

„Dej to pryč, nebo to hodím do vody a tebe pošlu za tím,“ odpověděl jsem. Ulfbert se ušklíbl a zastrčil křížek zpátky pod halenu. Pomyslel jsem si, že Sigurd zřejmě věděl, proč přijal do své posádky těchhle pár mužů. Přes jejich lásku k ukřižovanému bohu to byli dobří chlapi a já jsem byl rád, že jsme je nezabili.

„Hej!“ houkl Sigurd přes skučení větru, plácání plachty a hukot vln narážejících do trupu. „Všichni k veslům! *Serpent* nás žádá o pomoc a my mu ji dlužíme. Takže všichni na svá místa a chopte se vesel! Podkasat na tři pásy, Strýci!“

Ráhno se kousek po kousku sunulo po stěžni dolů a my u vesel, kteří jsme práci Olafových mužů jen přihlíželi, jsme byli rádi, že se držíme na truhlách. Přesto bylo skvělé cítit, jak se veslo noří do temných vod vzduchého moře. Co však znamenalo štíhlé borové veslo v ruce slabého člověka proti obrovské síle přírodního živlu? Na druhou stranu jsme tím dávali najevo, že se jen tak snadno nevzdáme, že se odmítáme trpně podat. A tohle mají bohové rádi, když smrtelný člověk projeví tolik sebe-důvěry, že se chce rovnat gigantům.

„Veslujte!“ zařval Sigurd a odhrnul si mokré zlaté vlasy ze zjizveného čela. „Veslujte, vlci!“ Stál na zvýšené bojové plošině na zádi a čelil zuřivosti deště a vln, jejichž spršky mě šlehalý do zad sehnutých nad veslem. Pro zbývající lodě nemohl jarl nic udělat a jejich posádky se teď o sebe musely postarat samy. Ale mohl pomoci *Serpentovi*, a tak stál tam, kde jsme na něho všichni viděli, a vyzývavě křičel, jako by nás vedl do boje.

A my jsme veslovali. *Serpent* se natočil přídí šikmo k větru, takže náporý vln narážely do trupu z boku a divoce lodí houpaly. Teď už Olaf se svými pomocníky skasával plachtu potřetí, takže z ní zbylo jen to, co jsme mohli zvládnout.

„Je dobrý vidět, že už je čilá jako rybka,“ řekl Penda vedle mě. Teprve nyní jsem si všiml, že Cynethryth vylévá spolu s ostatními vodu. Kdysi chodila pěkně oblečená, ale teď měla na sobě mokré potrhané hadry, které na ní visely a lpěly na jejím útlém těle. Celé týdny jsem ji sotva zahlédl, protože zůstávala v provizorním stanu na zádi a zotavovala se z toho, co musela vytrpět ve franckém ženském klášteře, odkud jsme ji vysvobodili. Předtím, ještě ve Wessexu, nám prozradila, že se nás její otec chystá zradit, a tím zachránila mnohým z nás život. A teď tedy patřila k nám stejně jako kdokoliv jiný ze Sigurdových vlků. Navíc si všichni ostatní mysleli, že je to moje žena. I já jsem si to nějakou dobu myslel, jenže teď už jsem věděl, že to byla pošetilost. Možná mě dříve Cynethryth milovala nebo se aspoň cítila v mé přítomnosti dobře, ale také věděla, že udělám všechno, co ode mě chce. A tak se stalo, že jsem splnil slib, který jsem jí dal, a zachránil jsem jejího otce, i když teď už byl Ealdred mrtvý, navíc zabítý její rukou. A to už bylo pro Cynethryth příliš, aby to unesla. Anebo ji možná zlomily jeptišky ve franckém klášteře, kde ji bitím a hladověním málem umořily k smrti, aby z ní vyhnaly satana. Zřejmě z jejich krutostí jí přeskočilo v hlavě. Ale ať byla pravda jakákoliv, Cynethryth už za mnou celé týdny nepřišla.

„Nenávidí mě, Pendo,“ řekl jsem smutně a pozoroval jsem ji, i když mě v očích páčila sůl. Klečela v pěníci se vodě a jak se *Serpent* kymácel ze strany na stranu, držela se obrubnice. Olaf, Bothvar, Ulfbert a Wiglaf se stále potýkali s plachtou, už teď ztěžklou a nasáklou vodou, a já jsem věděl, že lana rozedřou Wessexským ruce do krve, protože nejsou na takovou práci zvyklí.

„Vždycky pro tebe byla příliš dobrá, chlapče, ale podle mě není její zapšklost zaměřená proti tobě,“ řekl Penda. „To děvče má za sebou plavbu mnohem drsnějším mořem, než je tohle. Potřebuje čas, aby se z toho vzpamatovala.“ *Serpent* se znovu smýkl stranou a sklouzl z obrovské vlny, a když jsem se v tu chvíli otočil, uviděl jsem, že kormidelní veslo je celé venku z vody. Pak jsme ale proťali čelo další vlny a já jsem zaslechl, jak Bjarni zahulákal radostí. „A my zase potřebujeme vlnu, která by toho bastarda spláchl,“ dodal Penda a já jsem věděl, že mluví o Asgotovi. Právě pomáhal Cynethryth na nohy. Dlouhé zplihlé vlasy, v nichž měl zapletené kůstky, se mu přilepily na tvář, takže vypadal ještě děsivěji. Starému godimu se nějak podařilo zatnout do Cynethryth své spáry, a to bylo ze všeho nejpodivnější, poněvadž byla křesťanka, nebo aspoň bývala.

„Země!“ zvolal kdosi a ať to byl, kdo byl, měl lepší oči než já, protože když jsem se otočil, viděl jsem jen temnotu, v níž jsem nedokázal rozoznát vůbec nic. Mým úkolem však bylo veslovat a *Serpent* proti bouři obstál, takže jsme dopluli do úzkého ústí nějaké řeky, jedné z těch mnoha zátok, které jsou od svého ústí k nejzazšímu konci někde mezi skalnatými kopci čím dál mělčejší.

„Teď pomalu!“ zavolal Olaf ze zádi. Ráhno už leželo položené podélně na palubě, protože teď nám stačila k ovládnutí lodi pouze vesla. Olaf a Asgot stáli každý na jedné straně Jormunganda a zatímco jsme se pomalu blížili k pobřeží, neustále kontrolovali provazci se závažím hloubku, což nebylo v rozbouřeném moři vůbec snadné. I přes hučení větru a výkřiky mužů jsem slyšel, jak se vlny tříští o skaliska, a to jsou pro posádku každé lodi zvuky, při nichž stydne krev v těle. Kdesi v temnotě nad námi se ozýval křik racků. Ucítil jsem pach slizkých mořských chalu. Už jsme byli blízko. Pořád jsem s hrůzou čekal, kdy sebou loď prudce trhne a ozve se praskot lámaného dřeva, ale dál jsem zabíral za veslo. A pak Sigurd zvolal: „Dost! Zvednout vesla!“ Zvedl jsem veslo a hukot rozbouřeného moře náhle ustal.

Oddechovali jsme, až nám šla v prudkém dešti pára od úst, a konečně jsme se mohli rozhlédnout. Na obou stranách se ze zpěněné vody zvedala skaliska. Všichni jsme sebou trhli, když trup *Serpenta* zaskřípal o mělčinu, ale vzápětí se opět uvolnil a bylo jasné, že už jsme mimo dosah bouře. Pak jsem zaslechl hlasy posádky *Fjord-Elka* a chvíli nato se objevila jeho

hrdá příď a také druhá naše loď vplula do útočiště zátoky. Kapitán Bragi se skláněl nad okrajem lodi a holou hlavou se téměř dotýkal vody, jak stále kontroloval hloubku.

Uvázali jsme příď i záď ke skaliskům, spustili jsme kotevní kámen, a než se do zátoky dostaly i *Wave-Steed* a *Sea-Arrow*, svlažili jsme hrdla vyprahlá ze slaného mořského vzduchu. Dánové vypadali, jako by právě unikli samotné Hel, a v jejich bledých tvářích byl děs a hrůza. Když však viděli, jak se jim smějeme, přece jen se uvolnili a mnozí se i zazubili. Teprve teď si mohli být jisti, že si se svými malými loděmi vedli dobře.

„Jsou to dobrý plavci,“ pochválil je zdráhavě Aslak.

„Nebo mají štěstí,“ nadhodil Orm.

„Nebo oboje,“ mínil Olaf, „a to je ze všeho nejlepší, jestli chcete co vědět.“

Floki plivl do vody. „A jsou taky dobrý bojovníci? To bysme potřebovali vědět, než s nima budeme stát v štítové hradbě.“ Ozvalo se mumlání na souhlas, protože není dobré, když jdete do boje a nevíte, jestli se můžete na muže po svém boku spolehnout.

Veslovali jsme pak do zátoky ještě hlouběji a kolem nás se k šedé obloze zvedala skaliska s vrcholy porostlými temným lesem. To se Norům líbilo a později řekli, že jsme konečně našli místo, které snese srovnání s norskými fjordy. Propluli jsme kolem několika dalších ústí menších přítoků, která vypadala nebezpečně mělce, až se náš hlavní kanál zúžil natolik, že když jsme všechny čtyři lodě uvázali a zakotvili vedle sebe s příďemi obrácenými k moři, zbylo na každé straně už jen málo místa. Ale nebyly tu silné proudy a skály nás chránily před větrem. Vybrali jsme co nejvíc vody ze dna lodí, abychom věděli, jestli se neobjevila nová místa, kudy zatéká, a pak jsme se schoulili pod vlněné houně a kůže promazané lojem, abychom se uchránili před deštěm.

Sigurd chodil mezi námi, poplácával nás po ramenou a se smíchem říkal, že na posádku, v níž je skoro každý odjinud, jsme si vedli docela dobře. To už jsme i my našli svůj obvyklý humor a ozvaly se hlasy, že to ani pořádná bouře nebyla a že takových jsme zažili spoustu.

„Už jsem cítil silnější vítr ze Sveinova zadku,“ prohlásil Bram a zvedl směrem k Bjarnimu roh na pití. Bjarni mu odpověděl stejným způsobem.

„A já zase viděl větší vlny ve svém pivním korbelu,“ přidal se Hastein. Muži kolem se zasmáli a ozvalo se pár výkřiků, protože strach polevil a všichni se uvolnili.

Přesto jsme postavili hlídky a ti, na které ta povinnost nepadla, ulehli ke spánku. A na moři za zátokou, v níž jsme našli bezpečí, dál zuřila bouře.

DRUHÁ KAPITOLA

KONEČNĚ PŘESTALO PRŠET, jenže místo deště se na nás snesla hustá mlha, která zahalila zátoku a v chuchvalcích se valila z vysokých skalních stěn jako nespředená vlna. Přestože slunce už vyšlo, stále jsme zůstávali v chladném stínu vysokých pobřežních hor na východě, takže jsme si dýchali do dlaní a třeli si paže a teplý dech čtyř posádek stoupal, jako by chtěl párou ještě zahustit mlhu.

„Chlapi, kdo se chce vydat na obhlídku?“ zvolal Olaf, když muži ještě srkali z misek kouřící šlichtu. Voda v zálivu byla tak klidná, že jsme mohli zavěsit kotlíky nad zátěžové kameny a uvařit z dešťové vody, nachytané v předešlém dni, řídkou ovesnou kaši.

Přihlásil se Floki, ale zdálo se, že nikoho jiného vyhlídka na šplhání po rozeklaných skalách neláká.

„Podle mě tady není nic, co by nás mohlo zajímat, Strýci,“ prohlásil Svein, mocně říhl a rozhlédl se po divokých útesech kolem. Muži přecházeli z jedné lodi na druhou, rozmlouvali s přáteli a osahávali galionové figury, nasazené na zobci jejich přídě.

„Myslíš, že jsme první posádky, který tady přirazily s ocasem staženým mezi nohama, Sveine?“ ozval se Olaf, zatímco si nasazoval přilbici a utahoval si řemínek pod bradou. „Vsadím se, že tomuhle moři vydrží špatná nálada dýl než Bramově Borghild.“

„Jo, ale pořád je lepší zažít si stokrát bouřku s temným mořem než jednou s Borghild,“ zamumlal Bram do vousu.

„Některý z těch, co tu našli útočiště, možná nebyli tak líný jako vy, mizerové,“ pokračoval Svein, „a možná měli dost odvahy, aby se kolem porozhlédli. Skoro bych se vsadil, že se jich pár rozhodlo tady zůstat.“ Sehnul se, aby sebral kopí. „Co můžeme vědět, třeba je za těma skaliskama

vesnice plná povolných ženských a všechny tam dřepí a obrůstají pavučinami, protože nemají dost pořádných chlapů.“

Na několik mužů to zřejmě zapůsobilo, protože zvedli přilby a kopí. Floki jen zakoulel očima.

„Jdeš s náma, Sigurde?“ zeptal se Olaf. Jarl si splétal vous do tlustého provazce a svazoval si ho řemínkem se sponou, na níž byla stříbrná vlčí hlava.

„Asi by bylo lepší, kdybich si zavázal nohy na uzel, Strýci,“ řekl Sigurd a pousmál se. „Dnes se cítím skoro tak starý, jako ty vypadáš.“

Olafovy odpovědi jsme se už nedočkali, protože ho vyrušilo hlasité šplouchnutí.

„U starýho Njorda, co to bylo?“ vyhrkl Bram. Všichni jsem pohlédli směrem, odkud se šplouchnutí ozvalo, ale nic zvláštního jsme neviděli.

„Že by nějaká mořská příšera?“ ozval se Svein, zamířil k přídi a podíval se dolů. Také z ostatních posádek se šli podívat, co to šplouchlo. Pak kdosi vykřikl a náhle se začaly do paluby zabodávat a kolem lodi šplouchat šípy. V jednu chvíli dokonce vystříkla voda tak vysoko, že pocákala několik mužů na *Fjord-Elkovi*. Další šíp se zabodl do Jormungandovy hlavy hned za jeho rudým okem.

„To budou nejspíš ty neukojený děvky,“ zabručel Bram směrem k Olafovi, sehnul se a zvedl svou přilbu.

„Štítý!“ křikl Sigurd. Zíral do rozeklaných skalisek a pátral po neviditelném nepříteli. Vzápětí jsem zahlédl další kámen a sledoval jsem, jak letí, až opět rozstříkl vodu a skončil pod hladinou.

„K čertu, to budeme čekat, až nějakej prorazí trup?“ zvolal Penda.

Dívat se vzhůru, když létají šípy, není dobrý nápad, ale my jsme se dívali přes okraj štítu a takhle jsem uviděl na vrcholu skaliska muže. Byla jich spousta.

„Na týchle straně jsou taky!“ vykřikl kdosi na levoboku lodi. Šípy boučaly a zabodávaly se do všech čtyř lodí a muži na nich řvali bolestí a hněvem. V obavě o Cynethryth jsem se protlačil ve zmatku na zád' a našel jsem ji, jak se krčí pod Kalfovým štítem. Nor na mě kývl, ustoupil a já jsem nad ní zvedl svůj štít.

„Musíme ti najít nějakou přilbici,“ řekl jsem a vzápětí jsem sebou trhl, protože na délku prstu od paty mé pravé nohy se do paluby zabodl další

šíp. Cynethryth se zasmála, jako by si nebyla schopná uvědomit, že ty prokleté šípy nám mohou nést smrt. Sundal jsem svou přílbu a nasadil jí ji na hlavu. Byla pro ni velká a málem jí zakryla i oči. „Zapni si řemínek,“ řekl jsem. Znovu se zasmála, ale byl to podivně studený smích. Víc než polovinou svého štítu jsem kryl ji, takže jsem měl většinu těla nekrytou. A to jsem neměl drátěnou košili. Napadlo mě, jestli by se taky smála, kdyby se mi některý šíp zabodl do krku. „Dám ti jednu ze svých, která se ti bude nejlíp hodit,“ řekl jsem.

„Mě nemůžou zabít, Havrane,“ prohlásila klidně. Bože, jak byla krásná navzdory ledovému krunýři, kterým se v těch dnech obalila.

„I bohy je možný zabít,“ zamumlal jsem. Ostatní členové posádky se snažili dostat ke svým zbraním a zbroji a někteří přelézali z lodi na loď.

„Jsou ti synové děvek ochotný s náma bojovat?“ zařval Bram. „Nebo po nás budou jenom házet hovna?“ Pomyslel jsem si, že bych raději bral to první.

„Asgot mě naučil kouzla,“ řekla Cynethryth a naklonila se ke mně, jako když si děti sdělují tajemství.

Zůstal jsem jako opařený. Byla nemocná a godi toho využil a začal do ní své spáry. Nenáviděl jsem ho. Už dříve zabil mého pěstouna Ealhstana a teď se mi pokoušel vzít i Cynethryth. „Proč myslíš, že přežil tak dlouho?“ pokračovala klidně, jako by si ani neuvědomovala, co se kolem nás děje. Věděl jsem, že kdybych vstal a vzal s sebou svůj štít, zůstala by s tím svým podivným úsměvem tam, kde je.

„Myslel jsem, že jsi křesťanka,“ namítl jsem. Do puklice mého štítu narazil šíp, sklouzl po ní a spadl vedle na palubu.

Cynethryth na mě pohlédla, jako by chtěla říct, že ničemu nerozumím. Zdálo se mi, že v jejích očích vidím podivnou zášť, a v tu chvíli jsem měl chuť vstát a odejít od ní do bouře šípů.

„Ty ses nenarodil k tomu, abys přemýšlel, Havrane,“ řekla. „Ty jsi zabíjác. Tak běž a zabíjej.“

Do vesel na stojanu *Fjord-Elka* bouchl velký kámen, několik jich přerazil a odštípl kus dřeva z botky stěžně.

„Myslím, že zůstanu tady, jestli ti to nevadí,“ odpověděl jsem.

„Vytáhněte kotvu!“ zařval Sigurd. „Nemůžeme bojovat s nepřitelem, který se jen schovává.“ Floki a Aslak se drželi v jarlově blízkosti a chránili ho svými štíty, zatímco on chodil po palubě a udílel rozkazy. Jedinou

naší výhodou byla mořská mlha, která se pomalu plížila ve vlhkých vlnách do zálivu a musela nás částečně halit.

„Pojďte dolů a bojujte, zbabělci!“ zařval Svein a jeho hlas se nesl ozvěnou mezi skalními stěnami. Stál s roztaženými pažemi, jako by tak chtěl neznámé útočníky vytlákat z úkrytů, a díval se na vrchol útesu. „Co jste to za muže? Pojďte a bojujte s námi, kozí hovna!“ Do medvědí kůže, kterou měl přehozenou přes ramena jako plášť, se zabodl šíp. Svein ho vztekle vytrhl, plivl na zkrvavený hrot a hodil ho do vody. „Moje stará má větší odvalu než vy!“ zařval znovu mezi skaliska.

„Můžeš ten štít podržet?“ požádal jsem Cynethryth. Muži už sedali na veslařské lavice a já jsem nevěděl, co udělat. Cynethryth zírala na otce Egfritha, který stál u stěžně a neměl proti kamenům a šípům jinou ochranu než svou vlněnou kutnu. Držel proti vrcholům útesů napřáhnutý dřevěný kříž jako by doufal, že pouhý pohled na něj změní naše nepřátele v prach.

„Odvážnej bastard,“ ukázal Penda zpoza štítu na mnicha.

„Spíš hlupák,“ řekl jsem pohrdlivě. „Tak můžeš ho podržet?“ zeptal jsem se znovu Cynethryth. Tentokrát už přikývla a přitiskla se k žeburu trupu se štítem nad hlavou. Tahle jsem ji tam nechal, vzal jsem si ze stojanu veslo a došel jsem ke své lavici. Penda usedl vedle mě, protože Sigurd poručil, aby polovina z nás veslovala a ostatní kryli štítem sebe i veslaře. Jenže Halldor neudělal jedno ani druhé. Stál vedle Jormunganda bez přilby i bez štítu. Stál tam, díval se vzhůru, zuby v ohyzdně opuchlé tváři plné hnisu měl zaťaté a svíral meč, až mu zbělely klouby. Všem bylo jasné, co chce. Flokiho bratranec doufal, že ho probodne některý z šípů, nebo mu rozrazí lebku kámen a ukončí jeho trápení. Takhle, s mečem v ruce, by se dostal do Valhally jako bojovník spíš, než kdyby pomalu umíral na staré zranění. Přesto na něj byl nevýslovně smutný pohled, jak tam čekal na smrt. V každém případě to byl špatný konec pro takového muže.

Také na ostatních lodích se posádky horečně připravovaly, aby mohly co nejdřív vyplout, a po celou dobu se na ně shora snášel déšť šípů a kamenů. Všichni jsme v duchu proklínali ty zákeřné syny trollů, kteří neměli dost odvahy, aby s námi bojovali jako muži.

Podíval jsem se na *Wave-Steeda* a uviděl jsem, jak jednoho z Dánů

zasáhl kámen do přílby. Nešťastník chvíli jen strnule stál, pak se mu na tváři objevila krev a vzápětí se zhroutil na palubu.

„Z toho žádná píseň skaldů nekouká,“ ozval se Bjarni ze svého místa, když jsme veslovali pryč, s kotevními lany halabala stočenými a ve zmatku hozenými na hromadu oděvů, zbraní a misek s nedojedeným jídlem. „Připomeňte mi, abych na tenhle den zapomněl,“ dodal Bjarni.

Podíval jsem se na Sveina – ten už také seděl na své lavici. Jeho tvář byla temná jako val mraků blížící se bouře a nebylo těžké představit si, jak se tváří Floki. Jenže co jsme mohli dělat? Kdybychom v té zátoce zůstali, mohli jsme nakonec jen sledovat, jak naše lodě klesají ke dnu. Nic bychom však nezmohli, ani kdybychom se vyhrnuli se štíty a meči na břeh a šplhali vzhůru do neznámých skal. Sigurd dobře věděl, že tady žádnou slávu získat nemůžeme, a tak jsme odsud utíkali stejně jako před Franky na jejich řece plné zákrutů. Ale tentokrát to bylo o to horší, že jsme veslovali zpátky na otevřené moře, před nímž jsme se sem uchýlili a které mohlo být za ústím stále ještě rozbouřené.

Nějakou dobu se naši zbabělí nepřátelé snažili pohybovat podél vrcholů útesů s námi a stále nás zasypávali šípy. Bylo zřejmé, že střelbu z luků ovládají víc než dobře. Dokonce měli tolik drзости, že se nám posmívali, jako bychom těmi zbabělci byli my, ne oni. A to pro nás bylo nejtěžší snést. Po chvíli ostrého veslování jsme se však dostali do hlubších vod mimo dosah jejich šípů a blížili jsme se k ústí. A tam jsme uviděli, že moře stále vře.

„Aspoň že nám přeje odliv!“ zvolal Bjarni. Trpce jsem se usklíbl. Z toho, jak se věci vyvíjely, jsem usoudil, že si s námi bohové pohrávají jako kočka s myší. A každý ví, jak tahle hra končí.

„U Thorových koulí, to nevypadá dobře,“ ozval se Orm, který zřejmě Bjarniho optimismus nesdílel. Držel svůj štít nad Arnvidem u vesla, ale teď se přemístil na bok *Serpenta* a vyhlížel přes jeho před.

„Z kotle do ohně,“ souhlasil Halfdan a vytáhl si zpod tuniky Thorovo kladivo, aby ho Hromovládce viděl a věděl, že nad ním má držet ochrannou ruku.

Pluli jsme teď v čele našich lodí a Olaf se Sigurdem dohlíželi na zvedání a podkasávání plachty, protože nyní už nás odliv neúprosně táhl na volné moře. Nechali jsme jen tři kasací pásy, a to nám umožnilo snadněji

loď ovládat v bouři, i když pořád hrozilo, že nás nějaký mocný nápor větru převrhne nebo náraz vlny zlomí kormidelní veslo a nechá nás bezmocné a odkázané na milost a nemilost Njordovy vůle. A já už jsem ty vlny slyšel – Rániny bělovlasé dcery, které se řítily proti pobřeží a ve zpěněných sprškách se o ně tříštily. A pak už nás ústí řeky vyvrhlo do vzdušného vodního živlu moře, příd' *Serpenta* se v příboji vzepjala a vlny, jež narážely do trupu, nás zalévaly sprškami slané vody, která nás zmáčela, páčila nás v očích a přimrazovala nám ruce na žerdích vesel. Některé vlny byly tříkrát vyšší než výška muže a *Serpent* sténal a úpěl, jako by si stěžoval, že jsme ho zavedli zpátky do zuřící bouře. Kolem nohou se nám ve vodě zmítaly šípy, poháry a misky, ale my jsme zabírali za vesla v pevné důvěře v Olafovo umění zvládnout loď a v Knutovy kormidelnické schopnosti. My ostatní jsme už mohli pouze napínat svaly proti bouři a mumlat prosby k našim bohům, aby nás ušetřili zlého konce.

Veslovali jsme na vzduté moře, a když Sigurd usoudil, že jsme se dostali dostatečně daleko od pobřežních skalisek, poručil nám odložit vesla. Teď už jsme byli mimo vystouplý mys na pravoboku, do plachty se nám opřel vítr ze severu a Olaf prudký nápor zachytil a využil ho, takže jsme se spíš přes vlny hnali, než bychom se jimi prodírali. Byla to nebezpečná hra, ale zároveň vzrušující, neboť *Serpent* letěl, jeho lanoví zvučelo a trup se chvěl.

Bragi u kormidla *Fjord-Elka* následoval naši loď, Dánové stejně tak a takhle všechna čtyři válečná plavidla letěla před větrem na jih. Střídavě jsme obsluhovali plachtu, neustále jsme ji skasávali a zase vytahovali podle toho, jak se Olaf nebo Sigurd odvažovali riskovat, napínali jsme stěhy a nad námi se valily šedé mraky v děsivé podobě moře zmítaného větrem. Takhle jsme proplouvali kolem zalesněných útesů, malých zátok zahalených mlhou a osamělých ostrých skalisek, z nichž proti nám vybuchovala zpěněná bílá tříšť příbojových vln. A po celou dobu do nás šlehal déšť, takže jsme navzdory vši snaze chránit se kůžemi promazanými lojem a klobouky vypadali jako utopenci. Vítr ze severu se nás neustále snažil hnát proti pobřeží. Kvílel a skučel, ale Knut zápolil s kormidlovou pákou, pořád vši silou tlačil pravobok *Serpenta* proti moři a udržoval náš kurz. Slunce nebylo vidět a naznačovala ho jen nepatrná narudlá zář v temných mračnech na východě nad pevninou zahalenou mlhou.

„Tak tohle mi bude chybět, Sigurde!“ zvolal Halldor. Stál přímo nad